- *Εγώ είμαι το θείο Βρέφος!* στο Θέατρο του Νέου Κόσμου -

Πίστη στους νέους

της Ειρήνης Μ. Μουντράκη

Πίστη< Πίστις< Πειθώ. Το οικοδόμημα της ανθρώπινης κοινωνίας στηρίζεται στην πίστη του ανθρώπου. Η ισορροπία στην κοινωνική, πολιτική, πνευματική, ακόμα και την προσωπική ζωή επιτυγχάνεται χάρη στην πίστη. Η πίστη είναι θεμελιακή λειτουργία στη θρησκευτική εμπειρία του ανθρώπου, κινητήριος μοχλός της ζωής και ακρογωνιαίος λίθος της ύπαρξης. Πίστη στην ύπαρξη κάποιας ανώτερης θεϊκής δύναμης, πίστη σε ανθρώπους, πίστη στις δυνάμεις του ανθρώπου, πίστη σε στόχους και όνειρα κινητοποιούν κάθε είδους δράση και συναίσθημα. Η πίστη προϋποθέτει την πειθώ. Η πίστη όμως, συχνά, δεν εξαρτάται από την αλήθεια του αντικειμένου της αλλά από την εικόνα του, από τις συγκυρίες, από τον τρόπο που οι άλλοι το αντιμετωπίζουν. Άλλοτε πάλι, πιστεύουμε άκριτα αυτό που μας έχει υποδειχθεί πως πρέπει να πιστεύουμε, όπως συνήθως συμβαίνει με τη θρησκεία, αφού η θρησκευτική πίστη αφορά σε πραγματικότητες που δεν εμπίπτουν στην αποδεικτική διαδικασία των νοητικών ή αισθητικών ικανοτήτων του ανθρώπου. Τι γίνεται όμως όταν κάποιος πιστεύει πως πρέπει ο ίδιος να γίνει πίστη;

Το έργο του Γιάννη Καλαβριανού *Εγώ είμαι το θείο Βρέφος* στηρίζεται σε ένα ευφυές εύρημα: Γαλιλαία, έτος μηδέν. Στην ίδια γειτονιά μεγαλώνει ο Ιησούς και ο Αντώνης. Ο Αντώνης είναι σίγουρος πως αυτός είναι το θείο βρέφος και πως οι Μάγοι μπέρδεψαν τις φάτνες. Είναι πεπεισμένος πως είναι ο Μεσσίας, το άτομο δηλαδή που προορίζεται να σώσει την ανθρωπότητα, αλλά ούτε οι ίδιοι του οι γονείς δεν τον πιστεύουν. Ευτυχώς που έχει τον Καλό του Άγγελο στο πλάι του. Στην προσπάθεια του να αποδείξει το δίκαιο του ισχυρισμού του και να ανατρέψει την κατάσταση ψάχνει για μαθητές, προσπαθεί να κάνει θαύματα, να καθιερώσει νέα ήθη και έθιμα.

Ο Γιάννης Καλαβριανός δεν παίρνει θέση απέναντι σε θρησκευτικά ζητήματα, δεν αναζητά απαντήσεις σε υπαρξιακά ερωτήματα. Το έργο, που δεν διεκδικεί δραματουργικές δάφνες, δεν προσπαθεί να αποδείξει την αλήθεια, δεν θέτει φιλοσοφικά διλήμματα για τη ζωή, δεν παρακινεί σε προβληματισμούς, δεν είναι αλληγορία. Ακριβώς το αντίθετο. Η σκηνοθεσία του από τον ίδιο τον συγγραφέα, έρχεται να επιβεβαιώσει τις προθέσεις του και να παρακινήσει τους θεατές σε μια διασκεδαστική θεώρηση της ζωής και των κάθε είδους προβλημάτων της. Η παράσταση είναι μια ενθουσιώδης και κεφάτη σάτιρα της πραγματικότητας, με παιχνιδιάρικη διάθεση, εξορκιστική πρόθεση. Είναι μια απόπειρα να δούμε τη ζωή με χιούμορ, απογυμνωμένη από τη σοβαροφάνεια και τον καθωσπρεπισμό. Χάρη σε τέσσερις ταλαντούχους ηθοποιούς, που υποστηρίζουν το συγγραφικό και σκηνοθετικό εγχείρημα με ενθουσιασμό, με μεθυστικό κέφι, που του εμφυσούν τη ζωογόνο δύναμη τους, συντελείται ένα μικρό θαύμα. Καταιγιστικοί ρυθμοί, κέφι, πνευματώδεις αστεϊσμοί, ευρηματικοί αυτοσχεδιασμοί, τραγούδια και χορός κατακλύζουν τη σφύζουσα από ζωντάνια σκηνή.

Ο Μάκης Παπαδημητρίου, στο ρόλο του θείου Βρέφους, είναι ένας ηθοποιός που πρόκειται να μας απασχολεί σταθερά στο μέλλον, όχι μόνο με την ερμηνευτική του αμεσότητα και την εγγενή του κωμική φλέβα, αλλά και με τις συγγραφικές του δοκιμές (θυμόμαστε το *Loop* το 2002 στον ίδιο χώρο). Με εξαντλητικές, αλλά απολαυστικές, αλλαγές σε ρυθμό, διάθεση και κατάσταση η Μαρία Κοσκινά στον ρόλο του καλού Αγγέλου και της σοφής γριάς. Η Αναστασία Μποζοπούλου και ο Χρήστος Θεοδωρίδης δημιουργούν ένα έξοχο δίδυμο ως γονείς του θείου βρέφους ενώ δεν υστερούν στους άλλους ρόλους που επωμίζονται.

Η Άννα Τσίτσα με ευφάνταστες λύσεις κατόρθωσε να ξεπεράσει τα προβλήματα, (κυρίως οικονομικής φύσης, ας μη γελιόμαστε), που αντιμετωπίζουν οι νέες ομάδες τόσο στα σκηνικά όσο και στα κοστούμια. Οι εξαιρετικές μουσικές επιλογές της Άννας Λάκη, υποστήριξαν τον

ρυθμό της παράστασης και συνέβαλαν καθοριστικά στην προώθηση της σκηνικής δράσης κυρίως ως χιουμοριστικά σχόλια.
Η κριτική, πιστεύω πως, οφείλει να στρέφει το βλέμμα της σε παραστάσεις νέων καλλιτεχνών, ιδιαίτερα όταν αυτές προοιωνίζουν μια ευτυχή ίσως πορεία στη συνέχεια. Ακόμα κι όταν δεν συμφωνώ με τα «επιτηδευμένα» σκηνοθετικά τους σημειώματα.

Περιοδικό ΑΝΤΙ, τεύχος 862, Παρασκευή 10 Φεβρουαρίου 2006

Εγώ είμαι το Θείο Βρέφος!

του Γιάννη Καλαβριανού

